

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta šte. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose šte. 7

Polletna naročnina . . . Lir 800
Letna naročnina . . . Lir 1.500
Letna inozemstvo . . . Lir 2.500
Poštno ček. račun: šte. 24/12410

Leto X. - Štev. 9

Gorica - četrtek 27. februarja 1958 - Trst

Posamezna številka L 30

Postno razmišljanje o pustu

Na zadnji strani današnje številke pri- našamo vrsto poročil o letošnjih pustnih prireditvah po raznih naših vaseh. Gotovo, da niso to sloročila o vseh prireditvah, ki so se vršile. Manjkajo predvsem poročila o raznih plesnih večerih, ki so bili v Gorici in Trstu, a tudi po vaseh. O takih pustnih prireditvah smo brali v drugih časopisih. Poleg teh so v tej in oni vasi imeli tudi kako kulturno pustno prireditev, ki ni o njej poročal noben časnik.

Tu pa se človeku sedaj, ko smo v pustu, vrvira misel: Kakšne pa so bile te prireditve? In kakšen njihov namen?

Mi ne smemo nikoli pozabiti, da smo narodna manjšina ob dotiku z veliko in močno večino, da se moramo zato dan na dan boriti za svoj narodni obstoj, da se v večinskem narodu ne utopimo. Nimam tu v misli kako nasilno raznarodovanje, temveč predvsem naravno asimilacijo, ki je ob današnjih tako tesnih stikih med večino in manjšino povsod, posebno še v mestih, neizbežna. Ta asimilacija ali utapljanje je za nekatere naraven proces, ki mu ni zdravila. Zato se brezupno predajo vetrovom večine. Vrgli so puško v koruzo in se poitalijančili. Takih ljudi je bilo vedno precej povsod pri vseh narodih in jih je tudi med nami. Ne smemo se čuditi. To so slabosti, ki od njih tudi večina ne bo imela posebnih koristi, saj so vskočili k njej predvsem iz koristiljublja. Taki ne delajo časti nam, a tudi njim ne.

Ostali, ki smo in želimo biti Slovenci, kakor nas je Bog ustvaril, pa moramo skrbeti, da proces stapljanja z italijansko večino ne bo ogrozil našega obstoja kot manjšine. To je možno pa le tako, da gojimo svojo slovensko kulturo in da ostanemo kulturno na višji stopnji kot so naši sosede. Pred nekoliko časom sem govoril z nekim sobratom, ki je nekaj let živel v Avstriji in je od tam opazoval dejanje in nehanje naše narodne manjšine na Koroškem in na Primorskem. Dejal je: »Bodisi Nemci v Avstriji kot Italijani v Italiji so številčno veliko močnejši od nas. Tudi gospodarsko nas nadkriljujejo. Zato se z njimi v teh ozirih ne moremo kosati. Pač pa smo lahko mi njim enaki ali še višji na kulturnem in verskem polju. Tu ne odločuje število in gospodarska moč, temveč požrtvovalnost in ljubezen. Zato bi morali vi polagati največjo važnost ravno na to dvojico.«

Oni sobrat je sedaj odpotoval, a njegove besede mi že dolgo grebejo po duši, da jih povem tudi drugim, ker se mi zdijo velika resnica. Živo versko in duhovno življenje nas bo očevalo in pa samonikla domača kultura. Dva ognja vidim, da nam svetila in nas ogrevata: cerkev in župno dvorano; dva studenca, da nas napajata: vero in pravo narodno kulturo. Kakor je dejal Slomšek že pred več kot sto leti: Sveta vera bodi vam luč, domača beseda bodi vam ključ do prave zveličanske omike.

Ali se tega zavedamo? Rekel bi, da mnogi ne. Ravno pust je to pokazal. Pustni čas je najprimernejši čas za razne prireditve. V uvodu sem omenil, da smo jih imeli še kar lepo število. Toda kakšne? V KG je že ta in oni potožil, da so mnogi med nami, ki širijo slovensko kulturo s plesom. Ali v resnici meni kdo, da je ples kulturna prireditev? Potem so najbolj kulturni divjaki v pragozdu, saj menda največ plešejo. Vem, da je danes ples razširjen kot še nikoli med nami. Na oni strani meje mladina skoro ne pozna drugega kot ples. Za plesom nori. Ko so preteklo zimo priredili v Sempetru pri Gorici Vodopivčev večer in je pel zbor tovarne pohištva v Novi Gorici, je bila dvorana skoro prazna zato, ker so isti večer imeli neko plesno prireditev, ne vem kje. Vem, da je tudi naša mladina tostran meje na ples kot muha na med. Toda je kdo, ki meni, da se s plesom gradi narodna kultura, da se čuvajo narodne tradicije?

V pustu je pa bilo opaziti še nekaj: Plesne prireditve so bile polne obiskovalcev, mladih in tudi starejših, kulturne pa

marsikje zelo pozabljene. Tudi taki niso prišli, ki sicer trdijo, da so narodnjaki. Zakaj tako? Ali iz omalovaževanja do domače kulture in do domačih ljudi? Vem, da nekateri presedijo ure in ure pred televizijskim aparatom, da obiskujejo vse mogoče filme, berejo brez izbire vse tuje ilustrirane časopise, ker se jim zdi, da je to kulturno. Za slovensko prireditev ne najdejo časa. Ne vem, morda zato, ker jim je prenzika, preuboga. Tako mi je nekoč trdil neki naš akademik. Ko sem na pustni večer sedel v taki premalo zasedeni dvorani pri prav prikupni pustni prireditvi, sem veliko mislil na brezbriznost mnogih naših narodno zavednih ljudi, ki jim je tuja kultura vse, domača pa nič.

Pust je za nami. Z njim je tudi konec glavne sezone za kulturne prireditve. Ko delamo bilanco, moramo reči, da imamo ljudi, ki se za razvoj domače ljudske kulture precej trudijo, a da nimamo občinstva, ki bi tak trud znalo ceniti. In to je slabo. Se nekaj bi dodal: V tej brezbriznosti se odlikuje slovenska inteligenca. In to je najslabše. MATIJA KOPRIVNIK

TEDEN V ITALIJI

PROSLAVA ODPORNIŠKEGA GIBANJA

Med najvažnejše dogodke tega tedna prištevamo brez dvoma proslavo odporiškega gibanja, ki se je vršila v sklopu desete obletnice italijanske ustave. S tem v zvezi moramo še pristaviti, da je senat samo 24 ur pred uradno proslavo dal pravno priznanje zboru prostovoljcev svobode (CVL), s čimer je bilo dano osvobodilnemu gibanju zaslužno moralno priznanje. V tem se je senat znašel do cela enoten, razen seveda novo-fašistov, ki jih še vedno skomina po žalostni preteklosti. V nedeljo se je vršila enotna uradna proslava v Rimu, katere so se udeležile najvišje državne oblasti in zastopniki bojnikov ter treh glavnih partizanskih združenj, FIAP, FIVL ter ANPI, ki združujejo partizane po različnem političnem prepričanju, in svojci padlih. Za to priliko je uradni govornik, ministrski predsednik Zoli, prečital poslanico predsednika republike Gronchija. Državni poglavar je v nji med drugim poudaril, da je odporiško gibanje »živa stvarnost, na kateri so zgrajene današnje demokratske ustanove«, ter da je imelo odporiško gibanje ljudski značaj. Gronchi je še podčrtal, da je ustava, ki je vzrasla iz odporiškega gibanja, dvignila narodne vrednote, ki so pa daleč od nacionalističnih teženj. Ministrski predsednik Zoli se je nato v imenu vlade spomnil vseh onih, ki so dali svoje življenje za svobodo. Proslavo so skušali motiti le fašistični elementi, a jim je ogorčenost prisotnih to kmalu preprečila.

PREOSNOVA SENATA

To, kar najbolj teži našo notranjo politiko, je v sedanjem položaju vprašanje preosnove senata. V torek 25. t. m. se je pričela v senatu odločilna razprava o tem perečem problemu. Do sedaj, ko to pišemo, pa kaže, da so si stališča posameznih strank še zelo daleč eno od drugega. Pri tem pa obstajata le dve možnosti: ali senat ne bo odobril zakona o svoji preosnovi, in ga bo zato moral predložiti poslanski zbornici, s čimer bi se parlamentarna dela nadaljevala še ves mesec marec —

Poljska predlaga srednjeevropski nevtralni pas

Poljska vlada je, očitno po nalogu iz Moskve, spet obnovila ofenzivo s tako imenovanim načrtom Rapackega, ki določa ustanovitev nevtralnega pasu v Srednji Evropi. Ta pas bi obsegal obe Nemčiji, Poljsko in Češkoslovaško. Na področju teh držav bi bila prepovedana izdelava in hranjenje atomskega orožja, tako imenovane jedrske velesile: Združene države, Velika Britanija in Sovjetska zveza pa bi se obvezale, da bodo to atomsko nevtralnost spoštovali in da ne bodo takega orožja uporabljali za napad na omenjene dežele.

Zahodne velesile, Nemška zvezna republika in atlantske države so zavrnilo tudi to, drugo izdajo poljskega predloga, ker bi njegovo uresničenje koristilo samo Sovjetski zvezi, saj bi privedlo do

odpoklica zavezniških sil iz Zahodne Nemčije in potem tudi iz Evrope; kar bi pomenilo dejansko priznanje vzhodnonemške lutskovne države, ker bi sedanjo razdelitev Nemčije, če že ne napravilo za trajno, pa vsaj podaljšalo v nedogled in ker bi stvari miru prej škodilo kakor koristilo. Edino Angleži bi bili pripravljeni govoriti o tej zamisli, toda bi poprej hoteli načrt Rapackega dopolniti s svojimi popravki, tako da bi koristil Zahodu. Seveda ni misliti, da bi bili v takem primeru voljni o tej stvari razpravljati Sovjeti, ki hočejo s pomočjo poljskega načrta doseči samo, da bi jedro Evrope — Nemčija — ostalo brez sodobne obrambe, nakar bi bilo komunistično zavladanje nad našo celino lahka stvar. Glavne pomisleke Zahoda proti temu predlogu je potrdil sam tajnik poljske komunistične partije Gomulka z vrsto neprevidnih izjav, katere je dal vodilnemu angleškemu dnevniku »Times«. Med drugim je priznal, da je poljska vlada sestavila in poslala Zahodu načrt Rapackega po privoljenju Sovjetske zveze in vseh podložniških držav, zaradi česar ga je treba imeti za predlog vsega tako imenovanega socialističnega tabora. Gomulka je zlasti poudaril, da bi vsak poskus, povežati atomsko nevtralizacijo Srednje Evrope z zopetnim zedinjenjem Nemčije, bil nestvaren in nesprejemljiv, češ da ni nikaka nesreča, če ostane Nemčija še naprej razdeljena. Izrekel se je proti morebitnemu pristopu združene Nemčije k Atlantski zvezi ter proti njeni atomski oborožitvi.

Spor med Egiptom in Sudanom

Ambiciozni egiptovski predsednik je pretekli teden poskrbel svetu za novo razburjenje. Njegove čete so — meni nič, tebi nič — hotele zasesti tisti del sudanskega ozemlja, ki leži severno od 22. vzporednika, ob katerem teče meja med obema državama. Egipt je hotel, da bi volitve za novega predsednika zedinjene arabske dr-

Francija in Tunizija

Francosko-tunizijski spor je ta teden prišel v novo, malce bolj obetavno obdobje. Sprti državi sta sprejeli angleško-ameriško ponudbo za posredovanje, zaradi česar je Varnostni svet Združenih narodov odložil za nedoločen čas razpravo o pritožbah, ki sta mu jih v zvezi z dogodkom pri Sakietu poslali tako Tunizija, kakor Francija.

Ameriška vlada je za svojega uradnega posredovalca določila Dullesovega namestnika Murphya, ki se je v podobni vlogi že večkrat dobro izkazal, s stališča ameriških koristi, seveda. On je bil na primer tisti, ki je s svojim neodjenljivim pritiskanjem dosegel med drugim sklenitev londonskega sporazuma o Tržaškem ozemlju. V tunizijski zadevi ga čaka težka naloga. Navzlic privolitvi v posredovanje namreč, nobena od sprtih držav ne mara popustiti od zahtev, ki se ji zde za njeno politiko bistveno važne. Francija se ne mara odpovedati oporišču v Bizerti ter tudi ne dovoliti, da bi

žave bile tudi na tem področju, na katerem povrh tega domnevajo, da so obilna ležišča zlata, železa in petroleja. Ker so Sudanci pokazali nedvoumno voljo, odgovoriti na Naserjev poskus z orožjem, in ker so se zaradi grozečega napada takoj pritožili na Združene narode, je Egipt za zdaj odnehal.

ZDA za sestanek štirih velikih

Za sestanek med najvišjimi zahodnimi in vzhodnimi državniki je dal pobudo predsednik Eisenhower s pismom, ki ga je poslal sovjetskemu ministrskemu predsedniku Bulganinu. V njem je povabil Sovjete, naj prenehajo z golo propagando o tej važni konferenci ter začno z resno diplomatsko pripravo zanjo. Nešteta Bulganinova pisma na vse strani sveta so vso stvar privedla v slepo ulico in to mrtvilo bo mogoče premagati samo z neuradnimi zapunimi in stvarnimi stiki. Tako bo mogoče ugotoviti, če so sploh dani dejanski pogoji za sklicanje sestanka na najvišji ravni in če je kaj upanja, da bi tak posvet prispeval k zagotovitvi miru na svetu.

Eisenhower je v svoji poslanici tudi odločno zavrnil trditve sovjetske propagande, ki skuša prikazati Združene države kot vojno-hujskaško državo. Zaradi tega je povabil ugledne sovjetske državljane, naj obiščejo Ameriko ter se sami prepričajo o miroljubnosti njenega ljudstva.

To stvarno in odločno Eisenhowerjevo pismo so v vseh dobro mislečih krogih pozdravili z velikim zadovoljstvom. Z njim so Združene države pokazale, da ne zapirajo vrat morebitni konferenci, pač pa hočejo, naj Sovjeti že položijo glede tega karte na mizo in povedo, če so voljni na takem sestanku razpravljati tudi o zadevah, ki zanimajo Zahod, ne pa samo o tistih, ki so po volji njim.

Ameriški veleposlanik v Moskvi je takoj dobil navodilo, naj se o Eisenhowerjevih predlogih začne razgovarjati s sovjetskim zunanjim ministrom. S sovjetske strani kakega uradnega odmeva nanje doslej še ni bilo in glavni tajnik sovjetske komunist. partije Hruščev ni v svojem zadnjem govoru tega pisma niti z besedo omenil.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

glede znane civilne poroke in škofovega posega, s katerim je civilno poročeni osebi obsodil kot javna grešnika in priležnika. Ker pa se je proces šele pričel, bomo o njem podrobneje lahko poročali prihodnjč.

NAŠ TEDEN V CERKVI SKUPNO ROMANJE V LURD

2.3. nedelja, 2. post.: sv. Neža Praška, d.
3.3. ponedeljek: sv. Kunigunda, ces.
4.3. torek: sv. Kazimir, spoj.
5.3. sreda: sv. Teofil, škof
6.3. četrtek: sv. Perpetua in Felicita, m.
7.3. petek, prvi: sv. Tomaž Akv., c. uč.
8.3. sobota: sv. Janez od Boga, spoj.

*

SV. JANEZ OD BOGA, ustanovitelj reda Usmiljenih bratov, roj. 1495, umrl 1550, v Spaniji.

Njegova mladost ni kazala, da bo svetnik: osemleten je ušel z doma, postal je pastir, nato je prodajal knjige in bil zelo mlačen kristjan.

Ko je poslušal pridigo bl. Janeza iz Avile, se je kar spreobrnil.

V veliki bolnišnici v Granadi je izbruhnil velik požar. Mnogi bolniki niso mogli

sami uteči pred plameni. Milo so klicali pri oknih. Množica jih je poslušala, a nihče ni imel poguma, da bi jih rešil iz ognjenih plamenov. Mimo pride razprodajalec knjig, Janez. Ne pomišlja, bolniki se mu smilijo. Skoči v ognjeno hišo in začne nositi bolnike na prosto. Vsi se mu čudijo. Vse je rešil.

Ko je še skočil med plamene, če bi bil še kak bolnik, so ga zajeli plameni od vseh strani. Ljudje so vsi v strahu menili, da bo zgorel. Čez pol ure pa skoči iz plamenov živ in zdrav. Ljudje so ga sprejeli z navdušenjem.

Ta dogodek je bil odločilen, da se je popolnoma posvetil stregbi bolnikov.

Pri njem je božja beseda padla na rodovitna tla. Kako ti poslušaj pridige? Ali jih sprejemljivi srce? Se udeležuješ postnih pridig, in vsako nedeljo?

IZ SV. EVANGELIJA

Tisti čas je vzel Jezus s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza, jih peljal posebej na visoko goro in se pred njimi spremenil: njegov obraz se je zasvetil ko sonce in njegova oblačila so postala bela ko sneg. Prikazala sta se jim Mojzes in Elija in sta govorila z njim. Oglasil pa se je Peter in rekel Jezusu: »Gospod, dobro je, da smo tukaj; ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore: Tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« — Ko je še govoril, glej, jih je obsenčil svetel oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte.« — Ko so učenci to slišali, so padli na svoj obraz in se silno bali. Jezus pa je pristopil, se jih dotaknil in jim rekel: »Vstanite in ne bojte se!« — Ko pa so oči povzdignili, niso videli nikogar razen Jezusa samega. Ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne pravite tega, kar ste videli, dokler Sin človekov od mrtvih ne vstane.«

*

Evangelij opisuje čudežno spremenjenje Jezusovo na Gori, ki so ga doživeli nekateri apostoli. Zveličar je bil vedno častiljiv, dostojanstven, veličasten in lep, a tokrat je bil še lepši, nekako tako, kot je v nebesih. Tisti čudoviti prizor je bil za apostole kakor utrinek in trenutek nebeške slave, zrl so košček nebes. V nebesih je vse popolno, lepo in mikavno. Tam je Bog, tam je večno življenje in večna sreča. Trudimo se zanje v vsej potrebni meri!

Iz življenja Cerkve

Spomenik japonskim mučencem

Na griču, ki se dviga nad japonskim pristaniščem Nagasaki, bodo postavili velik spomenik na čast 26 japonskim mučencem, ki so dali življenje za vero 5. februarja leta 1597. Med mučenci je bilo 6 frančiškanov, 3 jezuitje in 17 japonskih laikov. Polovico stroškov za spomenik bo krila občinska uprava, ostalo polovico pa bodo zbrali japonski katoličani. Cerkev je že pred časom odkupila grič.

Spreobrnenje

holandskega znanstvenika

Na Holandskem je prestopil v katoliško vero rektor Evropskega kolegija, bivši član parlamenta, profesor Henrik Brugmans. Na njegovo spreobrnenje je vplival zgled njegovih prijateljev katoličanov.

Nova cesta v Jeruzalem

Jordanski minister za javna dela je ukazal pospešenje del na novi avtomobilski cesti Aman-Jeruzalem. Nova cesta bo v veliko korist romarjem, ki obiskujejo svete kraje.

Protiverska propaganda v Rusiji

Moskovski list Pravda prinaša poročilo organizacije za širjenje znanstvenih in političnih ved. Organizacija ima tudi nalogo, da skrbi za protiversko propagando. Steje 640.000 članov, ki so imeli v preteklem letu skoraj 4 milijone konferenc. Tako si lahko ustvarimo vsaj približno podobo, kako silna protiverska propaganda se vrši v Sovjetski zvezi.

Marijin kip v Dublinu

V Dublinu na Irskem bodo postavili ob rečnem pristanišču velik kip Matere božje. Kip bo ponoči razsvetljen. Okrog kipa bodo uredili krasen drevored.

Kitajski kardinal pri sv. očetu

Sveti oče je sprejel pred kratkim v privatni avdienci kardinala Tomaža Tiena iz Družbe Božje Besede, ki je, kakor znano, v izgnanstvu. Na povratku preko najrazličnejših dežel, kjer je obiskal kitajske vernike, raztresene po raznih deželah, se je ustavil v Rimu. Tu je od napora precej nevarno zbolel, a si je opomogel in se bo v kratkem vrnil v Ameriko, kjer sedaj biva.

Hotelski uslužbenci pri sv. očetu

V posebni avdienci je sveti oče sprejel zastopnike ravnateljev, uradnikov in delavcev v raznih hotelih Bavarske. V kratkem nagovoru je poudaril, kako je njih delo v veliki meri socialnega značaja, ki ni vedno poplačano z razumevanjem in dobroto. Težko je včasih združiti poklicne dolžnosti z verskimi dolžnostmi. Zato pa je toliko bolj potrebna globoka vernost. Izpolnite vaše verske dolžnosti, čim boljše jih morete. Večerne maše so bile vpeljane prav za poklice, kakor je vaš, je dejal sveti oče. Vaše srce naj bo kakor svetilnica Boga. Naj ne bo dneva, ko ne bi nanj mislili, se ne obrnili nanj, posebej še ob urah, ko je zaradi vašega poklica v nevarnosti bodisi telo, kakor duša. Samo tako bo v vaših srcih in duši, je zaključil papež, mogel živeti Kristus in njegova milost.

V prikazanju dne 2.

marca 1858 je bela Gospa naročila Bernardki Soubirous, naj reče duhovnikom, naj ji sezidajo kapelico in naj hodijo tja s procesijo. To kratko naročilo Marijino je izpolnil lurški župnik Peyramale, ki je naročil arhitektu Hipolitu Durianu načrtovati ne za majhno kapelo, temveč za precej veliko cerkev v gotičnem slogu, naj bi stala na skali prav nad votlino. Težavno delo se je zavleklo več let. Dne 1. maja 1866 so v kripti pod cerkvijo prvič maševali in dne 15. avgusta 1871 so prvič darovali sv. mašo v zgornji cerkvi. Pet let nato, 2. in 3. julija 1876, je cerkev slovesno posvetil papežev legat, pariški nadškof Guibert, v navzočnosti 35 škofov in nadškofov, 3 tisoč duhovnikov in 100 tisoč vernega ljudstva. Cerkvi je papež Pij IX. takoj podelil naslov bazilike.

Na naši sliki se lepo vidi, kako se krasna gotška stavba dviga visoko v nebo s svojim vitkim zvonikom prav nad votlino prikazovanj. V tej cerkvi so krasne orgle, tu se vrše glavne cerkvene pobožnosti ob romanjih. — V ozadju se vidijo Pireneji.

Sporočila in navodila romarjem:

1) V Lurdu smo končno dobili tisoč prenočišč. Sedaj manjka le še samo nekaj prostorov za koroške romarje, ki so se zadnji prijavili. Goriške in tržaške romarje spominjamo, da je treba v aprilu poravnati glavni del stroškov. Vsak ureja svoje račune vedno v istem kraju. Posa-

Katoličani vzhodnega obreda

Zadnje čase se je izvedelo, da je nadškof in metropolit iz Lvova v Galiciji, Josp Slypyj, zaprt od 1. 1945 in obsojen na prisilno delo, zdaj čuvaj hiralnice v Muklavovem v srednji Sibiriji. Nadškof je bil nadpastir zedinjenih katoličanov grškega obreda v bivši poljski Galiciji, ki je po vojni bila priključena Sovjetski zvezi. Kakor on, tako so zdaj daleč od svojih vernikov tudi vsi drugi škofje grškega obreda, kar jih je še pri življenju. Duhovniki so raztepeni na vse vetrove, vernike pa ne smatrajo več za katoličane, ker so jih uradno kar priključili pravoslavju. Pred vojno jih je bilo nekaj milijonov z več tisoč duhovniki in redovniki.

Isto kot s temi katoličani se je zgodilo tudi z vzhodnimi katoličani v Romuniji. Komunistične oblasti, če še priznavajo katoličane rimskega obreda, nočejo priznati katoličanov vzhodnega obreda.

Vzhodni katoličani so doživeli preganjanje, ki mu ga ni para. Sovjetska ustava jamči »svobodo izvrševanja verskih obredov in protiversko propagando«. Po ustavi bi morali imeti vsi katoličani kateregakoli obreda pravico do legalnega obstoja. A določba ustave je le na papirju in nadškof Slypyj je v Sibiriji prav zato, ker se Cerkev ni hotel odpovedati.

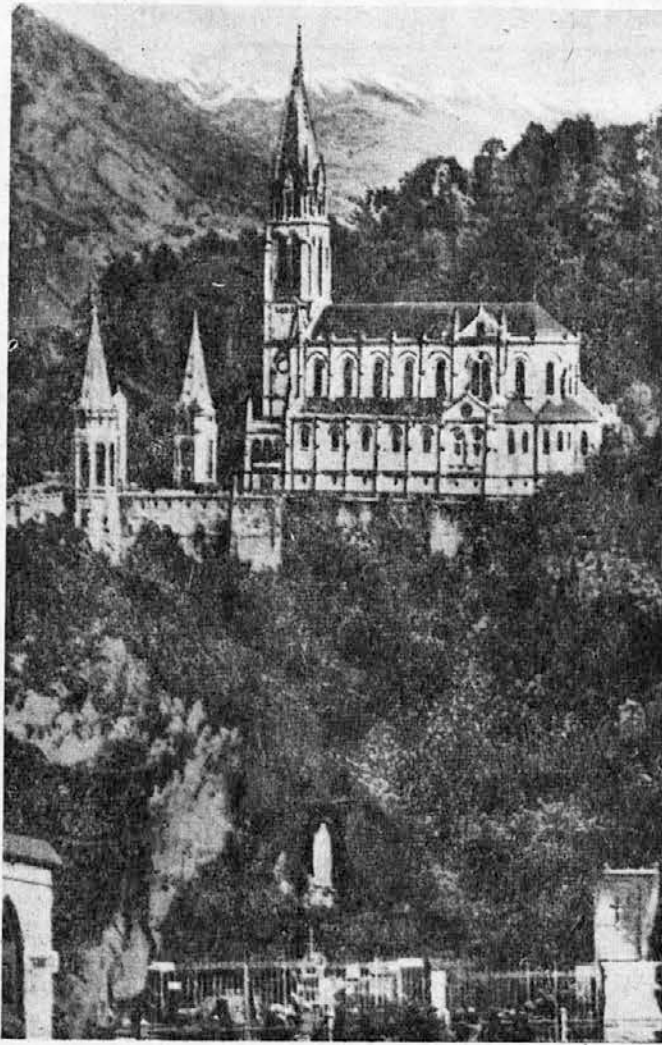
Po razdelitvi Poljske ob koncu 18. stoletja v mejah Rusije ni bilo katoličanov vzhodnega obreda zaradi politike carjev. Bili pa so v Galiciji, ki je bila pod Avstrijo in je 1. 1918 prišla pod Poljsko.

Novi nadškof v Neaplju

Sveti oče je imenoval za novega nadškofa v Neaplju mons. Alfonso Castaldo, ki je bil že doslej naslovni nadškof in pomožni škof v Neaplju. Novi nadškof je star 67 let. Ljudje so njegovo imenovanje sprejeli z velikim navdušenjem.

Potrjeni čudeži

V navzočnosti svetega očeta je generalna skupščina Obredne kongregacije odobrila tri čudeže, ki se pripisujejo priprošnji blaženega Karla da Sezze, frančiškanskega brata, blažene Joaine de Vedruna de Mas, ustanoviteljice karmeličanskih sester Jezubez, ter služabnice božje Terezije Jezusove, ustanoviteljice Kongregacije malih sester za stregbo starih zapuščenec. Ker je bilo glasovanje enodušno, je sveti oče odredil takojšnjo objavo odlokov o priznanju čudežev.

meznik se more dogovoriti tudi za drugačen način poravnave, a do 10. junija mora biti povsod vse v redu.

2) Če se kakšen romar ne more udeležiti romanja, naj svoj odstop takoj sporoči tam, kjer se je prijavil: tam dobi tudi nazaj denar, ki ga je že izročil. Dokler ne kupimo vozniških listov, zgubi vsak romar, ki odstopi, 500 lir, kar je vpisnina. Romar, ki odstopi, ne more v nobenem primeru zapisati na svoje mesto drugega novega romarja. Od marca naprej ne moremo sprejemati nobenih novih imen.

3) Navodila za potno dovoljenje v Francijo bodo objavljena v marcu. Izgleda, da

Strašno so trpeli, ko so 1. 1939 in 1944 prišli pod Sovjetsko zvezo. L. 1945 so doživeli zadnje našlje, ki pa se še vedno nadaljuje. Iz zunanjih okoliščin se da sklepati, kako kruto je bilo preganjanje, vse trpljenje pa pozna samo Bog.

L. 1944, kmalu po izgonu Nemcev, je metropolit Slypyj poslal v Moskvo dar v denarju za ranjence. Dar je neslo odposlanstvo duhovnikov in redovnikov, katerim je načeloval duhovnik Kostelnik. A Stalin ga ni sprejel. Kostelnik pa je imel razgovore s šefom oddelka za verske nepravoslavne skupnosti Polianskim. Ko se je vrnil domov, je začel s propagando za priključitev katoličanov k pravoslavni cerkvi. Ali je delal svobodno ali je bil prisiljen? Kdo to ve? Kostelnik je imel družino, kot jo lahko imajo vsi duhovniki vzhodnega obreda, in izgleda, da so nanj izvajali pritisk. Znano je tudi, da je pred vojno bil Kostelnik hud nacionalist in so ga Poljaki preganjali.

L. 1945 je moskovski patriarh izdal proglas na katoličane vzhodnega obreda, naj se »vrnejo« v pravoslavje in prav v komunističnem slogu napadel sv. očeta Pija XII.

Skupina, ki ji je načeloval Kostelnik, je 28. maja izdala dva proglaša: enega na duhovnike, kjer jih je spodbujala k odpadu od katoliške Cerkve, drugega pa na vlado, v katerem so prosili vlado za uradno priznanje priključitve k pravoslavni cerkvi. Vlada je tozadeven dekret izdala 18. 6. 1945 in naročila, naj Kostelnik in njegovi nadzirajo katoliške duhovnike. Tako se je začela doba zaporov in deportacij: vsi škofje in mnogi duhovnikov je bilo pahnjenih v ječo. Zastoj se je 300 duhovnikov sklicevalo na 124. člen sovjetske ustave.

V marcu istega leta je majhna skupina duhovnikov izmed tisočerihih in brez škofov, ki so bili že v ječi, pred dvema že prej odpadlima duhovnikoma slovesno proglašila odpad od katoliške Cerkve in priključitev vseh vzhodnih katoličanov v Sovjetski zvezi k pravoslavju. Za plačilo sta bila ta dva povišana od moskovskega patriarha v pravoslavna škofa.

Komunistične oblasti so nato objavile, da so se vsi katoličani vzhodnega obreda »prostovoljno« odepili od Rima in se vrnili v naročje svete pravoslavne cerkve. Tak je torej krvavi pot katoliških Ukrajincev.

bo treba zopet pripravljati skupni potni list; takšno navodilo je prišlo na vse poštvalne urade, ki pripravljajo romarske vlake iz Italije v Lurd.

4) Priporočamo zlasti mlajšim romarjem, da bi se naučili vsaj nekaj francoskih izrazov. Čeprav v Lurdu poznajo skoro vsi trgovci in gostilničarji glavne jezike, je vendar dobro, da si znamo vsaj malo tudi sami pomagati. Potrebne priročnike za francoščino dobite v Trstu v knjigarni Fortunato in v Katoliški knjigarni v Gorici.

5) Sporočite svoje želje in predloge po domačih duhovnikih vodstvu romanja. Kar bo mogoče, bomo radi sprejeli in upoštevali. Sedaj imamo načrt, da bomo prav kmalu povabili vse tržaške romarje v veliko dvorano, kjer bodo videli lurški film »BERNARDETE« in prejeli prva direktna navodila za romanje. Isto bodo skušali napraviti tudi v Gorici.

6) Dobili smo že več obvestil, da bodo z nami v Lurdu v tistih dneh (25. do 30. julija) tudi mnogi naši rojaki iz raznih krajev Evrope in Amerike. Tako bo slovenski narod častno zastopan pred prestolom Marijine milosti v Lurdu.

Za vodstvo romanja: F. Stuhèc

PASTIRSKO PISMO TRŽAŠKEGA G. ŠKOFA

Podajamo vam nekaj izvlečkov iz pastirskih pism tržaškega g. škofa, ki govori o tem, kako ohranjati duhovne sadove zadnjega mestnega misijona:

»Odgovor, ki ga Bog čaka na povabilo, ki ga pošilja vsakemu od nas po misijonu, je naše posevčanje, ki je sad zvestobe evangeliju... utrditi vezi, ki nas vežejo s Kristusom. Svetost se s trudom gradi vsak dan posebej.«

»Svet išče novih oblik življenja. Pa da so nova pota dobra, morajo iti po stopinjah Kristusa, ki je »Pot«. O tem smo trdno prepričani. Danes pa ljudje nočejo poslušati govorov. Ljudje hočejo videti. Odgovor svetlu, ki išče, smo dolžni dati mi s svojim življenjem; z življenjem, v katerem je uresničen evangelij in ga mi udeležujemo, kjerkoli smo zraven: v družini, v poklicu, pri delu, v gospodarskem udejstvovanju in v zabavi, pa tudi v javnem življenju. To je dolžnost, ki je posledica tega, da smo kristjani, posledica dejanske ljubezni, ki smo jo dolžni svojim bratom, ki tega od nas pričakujejo.«

»Krščansko življenje gre po potih ponižnosti, dejanske ljubezni, pravičnosti, žrtev, poštenosti in čistosti. Po teh potih, po teh krepostih postaja evangelij iz besed življenje; se oblikuje človek, ki ljubi, dela, se žrtvuje, ki pač živi med svetom, pa ne v duhu posvetnosti. Kako ganljivo je, zavedati se, da je zraven nas Jezus pod obleko delavca, da je v območju svetlobe, ki sveti iz luči nad dijakom, sklonjenim nad svojimi knjigami, v odkritem vedenju poklicnega človeka, v tihem požrtvovalnosti matere. To je stvar, ki še vedno vzbuja upanje in more prinesiti rešenje.«

»Toda krepost ni lahka stvar. Borba je naporna, skušnjava laslava, vztrajnost težka. Krepost je čuječnost, združena z dobro voljo. Jezus, ki nas pozna, nam je pokazal sredstvo: Čujte in molite!«

»Glejte! To je tisto, kar je treba družiti s čuječnostjo. Notranje življenje, ki ga oživlja molitev, življenje milosti, ki ga hranijo zakramenti, življenje žrtve, ki si ga pridobimo v skrivnostnem slavlju evharistične daritve sv. maše...«

IZSEL JE

PASTIRČEK
ZA FEBRUAR

RADIJSKA POSTNA PREDAVANJA

V sredo, dne 4.3. bo govoril mons. dr. Ukmar o temi: Pravica in dolžnost do vere in verskega udejstvovanja.

